

гувашъ и мене, защото азъ твърдо сжмъ са рѣшилъ, че щомъ работите малко са промѣнатъ, то да са ожена за нея.“ Тука Савеличъ плѣсна ржцете си съ видъ на неописанно зачудване.—„Да са оженишъ! извика той. — Дѣтето иска да са жени! А какво ще да рѣче бащата? А майка ти какво ще да помисли?“ — „Тие ще да са сжгласатъ, навѣрно ще да са сжгласатъ, когато познаятъ Мария Ивановна, отговорихъ азъ. — Азъ са надѣвамъ и на тебе. Баща ми и майка ми ти вѣрватъ. Ти ще да бѣдешъ нашъ посрѣдникъ или сватъ... Така ли?“ Старецътъ бѣше смегченъ. „Охъ, господарю ти мой, Петре Андрѣвичъ! отговори той. — Ако и да си намислилъ твърде рано да са женишъ, но Мария Ивановна е до толкова добро момиче, щото би било грѣхъ да го остави човѣкъ. Пека бѣде както говоришъ ти. Азъ ща да испровада тоя ангелъ божи и като рабъ ща да говора, че на такава невѣста не трѣба никаква прика. Азъ поблагодарихъ Савелича и лѣгнахъ да спа въ една стая съ Зуринна. Распаденъ и разволнуванъ, азъ са разждорихъ. Най-напредъ Зуринъ са разговараше съ мене съ удовольствие; но полека-лека думите му ставаха по-рѣдки и по-безсмыслени; най-послѣ, намѣсто отговоръ на нѣкакавъ си мой въпросъ, той захърка... Замълчахъ и азъ и скоро послѣдовахъ примѣрътъ му.

Утрента азъ отидохъ при Мария Ивановна. Азъ ѝ обяснихъ своите предположения. Тя ги намѣри твърде благоразумни и тоя си часъ са сжгласи. Войската на Зуринна трѣбаше да излѣзе изъ градътъ въ истиятъ день. Нѣмаше за какво да са маеме. Азъ тутакси са простихъ съ Мария Ивановна, като я препоръчихъ на Савелича и като ѝ дадохъ писмо до родителите си. Мария Ивановна заплака. „Прощавайте, Петре Андрѣ-